

Repertoriumnummer 2025 /
Datum van uitspraak 27 december 2024
Rolnummer 2023/FA/6

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Hof van beroep Gent

Arrest

elfde ter kamer

In de zaak van:

W.A., RRN ...,
wonende ... FRANKRIJK,
appellante,

hebbende als raadsman mr. ..., advocaat te ...

tegen

D. L., RRN ...,
wonende ... OOSTENRIJK,
geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. ..., advocaat te ...

hebbende als raadsman mr. ..., advocaat te ...

wijst het hof het volgend arrest:

I. RECHTSPLEGING

1. Bij verzoekschrift, ter griffie neergelegd op 3 januari 2023 en er ingeschreven op de daartoe bestemde rol op 4 januari 2024, heeft de appellante hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van 4 november 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, sectie familie- en jeugdrechtbank, G18 familiekamer (familiedossier 430101-21-00337; rolnummer 21/599/A; repertoriumnummer 2022/11074).

De zaak werd voor het hof ingeleid ter openbare terechtzitting van 2 maart 2023. Beide partijen werden gehoord bij monde van hun raadslieden en de appellante ook in persoon.

Bij afwezigheid van de geïntimeerde (in persoon) kon de voorzitter overeenkomstig artikel 1253ter/1, § 2 Ger.W. de geïntimeerde (in persoon) niet horen over de wijze waarop werd getracht om het geschil op minnelijke wijze op te lossen voor de inleiding van de zaak en om vast te stellen of een minnelijke oplossing overwogen kon worden.

De raadsman van de appellante verzocht de persoonlijke verschijning van de geïntimeerde. Het hof stelde, op verzoek van de appellante, de zaak overeenkomstig artikel 1253ter/2, vierde lid Ger.W. uit.

Ter openbare terechtzitting van 4 mei 2023 werden beide partijen gehoord bij monde van hun raadslieden en in persoon.

In toepassing van artikel 1253ter/1, § 2 Ger.W. hoorde de voorzitter de partijen (ook in persoon) over de wijze waarop ze getracht hebben om het geschil op minnelijke wijze op te lossen voor de inleiding van de zaak en om vast te stellen of een minnelijke oplossing overwogen kon worden.

In toepassing van artikel 1253ter/3, § 1 Ger.W. stelde de voorzitter de partijen voor om de mogelijkheid van een minnelijke schikking of bemiddeling te onderzoeken.

Partijen legden ter terechtzitting een gemeenschappelijk akkoord tot dwingende termijnregeling van conclusies met verzoek tot pleitdatumbepaling neer. Het hof verwees de zaak naar de wachttol van deze kamer, ter bekrachtiging van de door partijen onderling overeengekomen conclusietermijnen en bepaling van een rechtsdag.

Bij beschikking van 25 mei 2023 (art. 747, § 1 Ger.W.) nam het hof akte van en bekrachtigde het de tussen partijen overeengekomen conclusietermijnen en bepaalde het een rechtsdag.

Bij (eerste) conclusie, neergelegd ter griffie op 4 juli 2023, stelde de geïntimeerde incidenteel beroep in.

Ter openbare terechtzitting van 2 mei 2024 werden beide partijen gehoord bij monde van hun raadslieden en in persoon.

De debatten werden gesloten en het hof nam de zaak in beraad.

De dossiers van de rechtspleging en de overgelegde stukken – waaronder de vormstukken in eerste aanleg – werden ingezien.

De appellante legde op 3 oktober 2023 een digitaal dossier neer met de stukken 35 t.e.m. 40, volgens inventaris. Op 25 april 2024 legde zij ter griffie een papieren dossier neer met 50 stukken, volgens inventaris. Ter terechtzitting van 2 mei 2024 vulde haar raadsman dit nog aan met een bijkomend stuk 51.

Na eerder, op 5 maart 2024, ter griffie een digitaal dossier te hebben neergelegd, legde de geïntimeerde ter terechtzitting van 2 mei 2024 zijn dossier met 27 stukken, volgens inventaris, ook in papieren versie neer.

Behoudens in de gevallen waarin conclusie mag worden genomen buiten de in artikel 747 Ger.W. bedoelde termijnen nemen de laatste conclusies van de partijen, meer bepaald de conclusie van de appellante, neergelegd ter griffie op 8 februari 2024, en de conclusie van de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 5 maart 2024, de vorm aan van syntheseconclusies. Voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. vervangen de syntheseconclusies alle vorige conclusies en desgevallend de gedinginleidende akte van de partij die de syntheseconclusie neerlegt (artikel 748*bis* Ger.W.). Het onderwerp van de vordering wordt uitsluitend bepaald door de syntheseconclusies.

II. RELEVANTE FEITEN, VOORGAANDEN EN OMSCHRIJVING VAN DE VORDERINGEN

2.1. De partijen huwden te Gent op ..., bij huwelijkscontract verleden op ... voor notaris ... met standplaats te De Pinte (vormstuk 2 appellante in eerste aanleg; stuk 1 appellante; stuk 1 geïntimeerde).

Uit het huwelijk werden geen kinderen geboren.

2.2. Op 25 januari 2021 liet de appellante overgaan tot dagvaarding van de geïntimeerde. Zij stelde daarbij, enerzijds, een vordering tot het bekomen van de echtscheiding wegens de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk op grond van artikel 229, § 1 oud BW (ondergeschikt artikel 229, § 3 oud BW) en, anderzijds, een vordering tot het bekomen van een aantal dringende en voorlopige maatregelen.

Bij tussenvonnis zoals in kortgeding van 1 oktober 2021 oordeelde de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, G18U - 18de familiekamer, over de volgende gevorderde maatregelen (rolnummer 21/599/A; repertoriumnummer 2021/9997):

- een machtiging tot afzonderlijke woonst (de appellante te ... (Frankrijk) en de geïntimeerde in de gezinswoning te ... (Oostenrijk)), met wederzijds verontrustingsverbod;
- een verbod aan elke partij om zonder uitdrukkelijke toestemming van de andere partij enig gemeenschappelijk of onverdeeld goed te vervreemden, weg te schenken, te verpanden, te verplaatsen, te hypothekeken of op een andere wijze te bezwaren of er zich van te ontdoen;
- het voorlopig gebruik door elke partij van de roerende goederen in zijn/haar bezit;
- de aanduiding van notaris ... met standplaats te Gent voor de eventuele opmaak van een inventaris.

Bij tussenvonnis van 1 oktober 2021 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, G 18 - 18de familiekamer, werd de vordering van de appellante tot echtscheiding op grond van artikel 229, § 1 oud BW afgewezen als ongegrond en de zaak, wat betreft de vordering tot echtscheiding op grond van artikel 229, § 3 oud BW, in voortzetting gesteld (rolnummer 21/599/A; repertoriumnummer 2021/9989).

Bij tussenvonnis van 22 april 2022 van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, sectie familie- en jeugdrechtbank, 18de familiekamer, werd de echtscheiding tussen de partijen uitgesproken op grond van artikel 229, § 3 oud BW, met aanwijzing van notaris ... met standplaats te Gent als notaris-vereffenaar. De zaak werd, 'voor behandeling van de vordering tot het bekomen van een persoonlijke onderhoudsbijdrage na echtscheiding', in voortzetting gesteld op een latere datum (rolnummer 21/599/A; repertoriumnummer 2022/4245).

Dit echtscheidingsvonnis werd volgens de appellante op haar verzoek op 27 januari 2023 (datum die ook door de geïntimeerde wordt vermeld) aan de geïntimeerde betekend in Oostenrijk. Het ontvangstbewijs van de Oostenrijkse Post werd op 25 april 2023 door de geïntimeerde ondertekend (stuk 40 appellante). De echtscheiding is aldus definitief.

Bij tussenvonnis zoals in kort geding van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, G18U familiekamer, van 4 november 2022 werd de appellante veroordeeld tot betaling aan de geïntimeerde van een persoonlijke onderhoudsuitkering tijdens de echtscheidingsprocedure van 500,00 euro per maand, dit vanaf 1 januari 2021. De beslissing omtrent de kosten werd aangehouden (rolnummer 21/599/A; repertoriumnummer 2022/11061).

Dit tussenvonnis maakt het voorwerp uit van een afzonderlijke beroepsprocedure voor dit hof, deze familiekamer, gekend onder het rolnummer 2023/FA/5.

3. In het beroepen eindvonnis van 4 november 2022, werd geoordeeld als volgt (citaat):

“(…)

Verder recht doende na de tussenvonnissen d.d. 01 oktober 2021 en 22 april 2022.

Veroordeelt de eiseres tot betaling aan de verweerder van een persoonlijke onderhoudsbijdrage na echtscheiding van 350,00 euro per maand, vanaf het in kracht van gewijsde treden van het echtscheidingsvonnis en dit voor een termijn gelijk aan de duur van het huwelijk.

Zegt voor recht dat de voormelde uitkering van rechtswege aangepast wordt aan het indexcijfer der consumptieprijzen in overeenstemming met de formule vermeld in artikel 301, § 6 oud Burgerlijk Wetboek.

Zegt dat deze beslissing inzake de persoonlijke onderhoudsbijdrage na echtscheiding van rechtswege uitvoerbaar is bij voorraad (artikel 1322/1 Ger.W.).

*Bepaalt dat er tussen de partijen geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is en veroordeelt de beide partijen tot de kosten van het geding, **elk voor de helft, aan de zijde van de eiseres begroot op 278,34 euro dagvaardingskosten (waarvan 20,00 euro bij toepassing van artikel 4 §2 en 5 §§1 en 2 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand) en nog te innen door de Staat: 165,00 euro.***

(...)”.

4. De appellante vordert voor het hof in haar conclusie, neergelegd ter griffie op 8 februari 2024, het volgende (citaat):

“(…)

Het hoger beroep van verzoekster ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dienvolgens het vonnis a quo van 4.11.2022 van de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, onder rolnummer 21/599/A inzake zowel de persoonlijke onderhoudsbijdrage na de echtscheiding te horen teniet doen en opnieuw wijzende :

- 1) *Te zeggen dat de door geïntimeerde voorgelegde zogenaamde getuigenverklaringen onder de stukken 16 en 19 uit de debatten worden geweerd ;*
- 2) *De vordering van geïntimeerde tot onderhoudsbijdrage na echtscheiding af te wijzen als onontvankelijk, minstens ongegrond ;*

In ondergeschikte orde, de vordering van geïntimeerde tot het bekomen van een onderhoudsbijdrage na echtscheiding, indien deze alsnog zou worden opgelegd, tot een minimum in omvang te beperken en sowieso in tijd te beperken, met name voor de periode van maximum drie jaar (tot 2025 waar geïntimeerde de pensioengerechtigde leeftijd zal hebben bereikt).

- 3) *Het incidenteel hoger beroep af te wijzen als ongegrond.*
- 4) *Geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding, zoals hieronder begroot, minstens te bevelen dat deze kosten tussen partijen worden verdeeld en de rechtsplegingsvergoedingen worden omgeslagen.*

(…)

KOSTEN

- Dagvaardingskost:	278,34 €
- Rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg :	1680,00 €
- Verzoekschrift hoger beroep :	400,00 €
- Bijdrage fonds tweedelijnsbijstand :	24,00 €
- Rechtsplegingsvergoeding hoger beroep :	1680,00 €

(...)”.

5. De geïntimeerde vordert voor het hof in zijn conclusie, neergelegd ter griffie op 5 maart 2024, het volgende (citaat):

“(…)

Het hoger beroep van appellante als ongegrond af te wijzen.

Het incidenteel hoger beroep van concluant ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens appellante te veroordelen tot het betalen van een persoonlijke onderhoudsbijdrage na echtscheiding van 1.500 euro (jaarlijks te indexeren), en dit voor een termijn gelijk aan de duur van het huwelijk.

Appellante te veroordelen tot de kosten van de beroepsprocedure, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, aan de zijde van concluant begroot op 1.800 EUR.

(…)”.

III. BEOORDELING

A. DE INTERNATIONALE BEVOEGDHEID EN HET TOEPASSELIJK RECHT

6. Gelet op het grensoverschrijdend karakter van het geschil is het hof er ambtshalve toe gehouden zijn internationale bevoegdheid en het toepasselijk recht te onderzoeken.

Het hof kan slechts vaststellen dat, wat betreft de persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding, geen enkele partij noch in eerste aanleg, noch in hoger beroep hierover standpunt inneemt.

Bij syntheseconclusie, neergelegd ter griffie in eerste aanleg op 7 juni 2021, verzocht de geïntimeerde, ondergeschikt, hem voorbehoud te verlenen voor het instellen van een vordering tot het bekomen van een persoonlijke onderhoudsuitkering zowel tijdens de echtscheidingsprocedure als na echtscheiding. Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting van 18 maart 2022 gaat het om een verzoek van de raadsman van de geïntimeerde (toen verweerder) tot een ‘nieuwe termijn voor een vordering tot de persoonlijke onderhoudsbijdrage na echtscheiding’. Bij tussenvonnis van 22 april 2022 (rolnummer 21/599/A; repertoriumnummer 2022/4245) werd de zaak in voortzetting gesteld voor ‘behandeling van de vordering tot het bekomen van een persoonlijke onderhoudsbijdrage na echtscheiding’ (zie ook randnummer 2.2.).

De geïntimeerde vorderde evenwel voor het eerst een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding bij conclusie, in eerste aanleg neergelegd ter griffie op 28 april 2022, hetzij na het tussenvonnis van 22 april 2022 met de echtscheidingsuitspraak.

Onderhoudsvorderingen (in deze met betrekking tot de persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding) ingesteld na 18 juni 2011 vallen onder de Alimentatieverordening (Verordening EG nr. 4/2009 van 18 december 2008 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijk recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen, en de

samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen). Overeenkomstig art. 1.1. is de Alimentatieverordening van toepassing op onderhoudsverplichtingen die voortvloeien uit familiebetrekkingen, bloedverwantschap, huwelijk of aanverwantschap. Art. 1.2. Alimentatieverordening bepaalt het geografisch toepassingsgebied voor de EU-lidstaten.

Het hof acht zich bevoegd op grond van art. 5 Alimentatieverordening als lidstaat waarvoor de appellante (verweester op de persoonlijke onderhoudsvordering van de geïntimeerde) is verschenen.

Wat betreft het toepasselijk recht is voor de onderhoudsvorderingen het Haags Protocol (van 23 november 2007) van toepassing. In dit Protocol wordt bepaald welk recht van toepassing is op onderhoudsverplichtingen voortvloeiend uit familiebetrekkingen, uit bloedverwantschap, huwelijk of aanverwantschap, met inbegrip van onderhoudsverplichtingen jegens een kind ongeacht de huwelijkse staat van de ouders (artikel 1.1. Haags Protocol).

Art. 5 Haags Protocol bepaalt dat, in het geval van een onderhoudsverplichting tussen echtgenoten, ex-echtgenoten of partijen van wie het huwelijk nietig is verklaard, artikel 3 Haags Protocol niet van toepassing is indien een van de partijen zich daartegen verzet en het recht van een andere staat, 'in het bijzonder' de staat van de laatste gemeenschappelijke gewone verblijfplaats, nauwer met het huwelijk is verbonden. In dat geval is het recht van die andere staat van toepassing.

In de concrete omstandigheden van de zaak is, naar het oordeel van het hof, het Belgisch recht van toepassing nu dit blijkbaar door elke partij onbetwist is toegepast en wat betreft het huwelijk een nauwere verbondenheid vertoont dan het Oostenrijks recht, als het overeenkomstig art. 3 Haags Protocol bepaald recht van de staat waar de schuldeiser van de onderhoudsgelden zijn gewone verblijfplaats heeft.

Het Belgisch recht is immers dat van de staat waar partijen zijn geboren en waarvan zij de nationaliteit dragen, waar zij zijn gehuwd, waar zij hun huwelijkscontract naar Belgisch recht sloten voor een Belgische notaris, waar zij eerder een gezamenlijke gewone verblijfplaats hadden, waar pogingen werden ondernomen tot een echtscheiding door onderlinge toestemming en waar tenslotte de echtscheidingsprocedure op grond van onherstelbare ontwrichting naar Belgisch recht werd gevoerd met een inmiddels Belgische definitieve echtscheidingsuitspraak tot gevolg.

B. DE VORDERING VAN DE APPELLANTE TOT WERING VAN BEPAALDE STUKKEN VAN DE GEÏNTEMEERDE

7. De appellante vordert de wering uit de debatten van de door de geïntimeerde voorgelegde zogenaamde getuigenverklaringen onder de stukken 16 a)- -16 b) en 19 a) -19 b).

De appellante werpt op dat deze stukken niet voldoen aan de formaliteiten zoals voorzien in artikel 961/2 Ger.W..

De door de geïntimeerde voorgelegde schriftelijke verklaringen, voldoen inderdaad niet aan alle vereisten van artikel 961/2 Ger.W.. Zulks neemt echter niet weg dat het in deze omstandigheden aan het hof toekomt om soeverein de toelaatbaarheid en de bewijswaarde ervan te beoordelen (B. CATTOIR, *Burgerlijk bewijsrecht*, in *APR*, p.373, nr.666), rekening houdende met alle elementen die dienstig zijn voor de inschatting van de geloofwaardigheid (Cass. 28 juni 2019, met noot W. VANDENBUSSCHE, “Bewijswaarde van een onregelmatige schriftelijke getuigenverklaring”, *NJW* 2019, afl. 400, 289-291).

De vormvereisten zijn niet op straffe van nietigheid voorgeschreven, zodat het aan de rechter is om te oordelen of hij de verklaring die niet beantwoordt aan de vormvereisten al dan niet bij zijn oordeelsvorming betreft, dan wel weert wegens gebrek aan geloofwaardigheid (T. DEKEERSMAEKER, “Overlegging van schriftelijke verklaringen” in X., *Bestendig Handboek Burgerlijke Procesrecht*, Wolters Kluwer Belgium, Mechelen, 2022, VII.2-42 – VII.2-42a, nr. 25390).

Er is dan ook geen reden om de vermelde stukken, louter omwille van het niet voldaan zijn aan alle formaliteiten van artikel 961/2 Ger.W., uit de debatten te weren.

C. DE ONTVANKELIJKHEID VAN DE HOGER BEROEPEN

8. Het hoofdberoep van de appellante is tijdig en regelmatig naar de vorm. Het is ontvankelijk.

Ook het incidenteel beroep van de geïntimeerde werd regelmatig ingesteld.

Beide hoger beroepen zijn ontvankelijk.

D. DE GEGRONDHEID VAN DE HOGER BEROEPEN

i. de beroepen beslissing en de standpunten van partijen

9. In het beroepen eindvonnis van 4 november 2022 werd de appellante veroordeeld tot betaling aan de geïntimeerde van een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding van 350,00 euro per maand, vanaf het in kracht van gewijsde treden van het echtscheidingsvonnis en dit voor een termijn gelijk aan de duur van het huwelijk.

De appellante is het hier niet mee eens. Zij besluit tot de afwijzing van de vordering tot het bekomen van een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding als onontvankelijk,

minstens ongegrond. Ondergeschikt vordert zij deze tot een minimum in omvang te beperken en in elk geval in tijd te beperken tot een periode van maximum drie jaar (tot 2025 wanneer de geïntimeerde volgens haar de pensioengerechtigde leeftijd zal hebben bereikt).

De geïntimeerde van zijn kant besluit tot de ongegrondheid van het hoger beroep. Bovendien vordert hij, bij wijze van incidenteel beroep, een hogere persoonlijke uitkering van 1.500,00 euro per maand. De appellante vordert dit incidenteel beroep af te wijzen als ongegrond.

ii. de (on)ontvankelijkheid van de vordering van de geïntimeerde tot een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding

10. In het beroepen vonnis van 4 november 2022 werd niet expliciet geoordeeld over de ontvankelijkheid van voormelde vordering van de geïntimeerde, maar meteen over de gegrondheid hetgeen impliciet inhoudt dat de ontvankelijkheid ervan is aanvaard.

De appellante besluit tot de onontvankelijkheid van de vordering van de geïntimeerde tot het bekomen van een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding, maar laat na dit ook maar enigszins te duiden. Zij roept geen enkele grond tot onontvankelijkheid in.

Het hof ziet ook ambtshalve geen redenen om tot de onontvankelijkheid van de vordering van de geïntimeerde te besluiten.

iii. de uitsluitingsgrond van de zware fout

11.1. De appellante beroept zich voor het hof op een zware fout in hoofde van de geïntimeerde. Zij verwijst daarbij naar het overspel dat de geïntimeerde volgens haar pleegde met mevrouw B. W., alsook naar zijn tergend en grof beledigend gedrag. Samen zorgde dit er volgens haar voor dat het huwelijk ontwricht raakte en dat deze ontwrichting onherstelbaar was.

De geïntimeerde daarentegen betwist dat er in zijn hoofde sprake is van een fout die de voortzetting van de samenleving onmogelijk heeft gemaakt.

11.2. Artikel 301, § 2, tweede lid oud BW bepaalt dat de rechtbank het verzoek om een uitkering kan weigeren indien de verweerder bewijst dat verzoeker een zware fout heeft begaan die de voortzetting van de samenleving onmogelijk heeft gemaakt.

De echtscheiding tussen partijen werd uitgesproken op grond van artikel 229, 3 oud BW en niet op grond van artikel 229, § 1 oud BW. De vordering op grond van artikel 229, § 1 oud BW werd als ongegrond afgewezen bij tussenvonnis van 1 oktober 2021.

Het begrip ‘zware fout’ heeft evenwel niet dezelfde invulling als de fout of de tekortkoming die het bewijs vormt van de onherstelbare ontwrichting op grond van artikel 229, § 1 oud BW.

11.3. Als zware fout valt aan te merken die voldoende ernstige (éénmalige of opeenvolgende) tekortkoming in hoofde van de andere echtgenoot die de voortzetting (of hervatting) van de samenleving onmogelijk maakt. Er moet daarbij een oorzakelijk verband zijn tussen de handelswijze of het gedrag van de echtgenoot en de onmogelijkheid om het samenleven verder te zetten.

Een zware fout die begaan wordt na het ontstaan van de feitelijke scheiding kan in rekening worden gebracht, voor zover op het ogenblik van het begaan van deze fout het huwelijk nog niet onherstelbaar ontwricht was en de zware fout de hervatting van het samenleven onmogelijk heeft gemaakt.

De bewijslast van dergelijke zware fout rust op de verweerder in het geding inzake de persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding en dus in deze op de appellante.

Naar het oordeel van het hof slaagt de appellante wel degelijk in de vereiste bewijslast.

12. De appellante beroept zich vooreerst op overspel door de geïntimeerde. Zij wijst erop dat zij in december 2016/januari 2017 door de geïntimeerde aan de deur werd gezet en hij zijn nieuwe partner, mevrouw B. W., in huis haalde om er samen met haar te wonen. De appellante zag zich hierop genooddaakt een procedure wegens eigendomsverstoring op te starten in Oostenrijk.

De geïntimeerde zelf geeft aan dat hij op 15 december 2016 kennis maakte met mevrouw B. W., die volgens hem beweerde psychologe te zijn en zijn echtelijke moeilijkheden te kunnen oplossen. Uiteindelijk bleek dit echter niet het geval. Hij betwist ooit een relatie te hebben gehad met mevrouw B. W., waarbij hij verwijst naar een verklaring van de heer W. G., volgens hem een vriend van partijen (stukken 16 a) en 16 b) geïntimeerde). Hij betwist ook dat hij er een dubbel leven op na hield.

Het relaas van de geïntimeerde, als zou de vrouw in kwestie een psychologe geweest zijn, komt het hof niet geloofwaardig voor. Bovendien strookt de bewering dat zij zijn echtelijke moeilijkheden zou kunnen oplossen geenszins met het gegeven dat de geïntimeerde reeds op 2 januari 2017 de opdracht gaf aan notaris ... met standplaats te De Pinte om een akte echtscheiding onderlinge toestemming voor te bereiden (stuk 19 appellante).

Evenmin is de door de geïntimeerde voorgelegde verklaring van de heer W. G., een voorgehouden vriend van partijen – overigens door de appellante betwist –, in dit verband dienend. Deze verklaart immers dat hij geen vrouw heeft gezien aan de zijde van de geïntimeerde, noch wonende in zijn huis. Dat hij het niet heeft gezien, is mogelijk, maar dit

neemt niet weg dat er begin 2017 wel degelijk enige tijd een andere vrouw in de woning woonde. Ook de verklaring van mevrouw K. W., dat er volgens haar in het huis ‘geen enkele andere persoon, man noch vrouw, leeft, woont of onderhuurt’, is vanuit dat opzicht niet dienend (stukken 19 a) en 19 b) geïntimeerde).

Maar zelfs nog afgezien van de vraag of er effectief sprake was van een intieme relatie met mevrouw B. W., kan het hof niet anders dan vaststellen dat deze op een bepaald moment – zonder toestemming van de appellante – in de woning van partijen kwam wonen, waardoor de appellante niet meer tot de volledige woning toegang had.

Dit laatste vindt immers bevestiging in de door de appellante opgestarte procedure in Oostenrijk, voor het Bezirksgericht Klagenfurt (stuk 3 appellante). Zo is uit het op 10 februari 2017 uitgesproken verstekbesluit te weerhouden dat de geïntimeerde en mevrouw B. W. de appellante sinds 29 december 2016 onrechtmatig gehinderd hebben in de woning die dienst deed als echtelijke woning te ..., daarmee de appellante de toegang tot en het gebruik van het goed hebben ontzegd, evenals haar rustig bezit hebben verstoord. Sinds 1 januari 2017 woonde mevrouw B. W. klaarblijkelijk ook in de echtelijke woning, waardoor de appellante gestoord werd in haar rustig genot en gebruik van deze woning.

Bij voormelde beslissing werden de geïntimeerde en mevrouw B. W. veroordeeld om met onmiddellijke ingang, af te zien van en zich te onthouden van elke verdere verstoring, de versperde deuren van de woonruimtes van deze woning onmiddellijk te openen zodat de appellante vrije toegang had tot alle ruimtes en deze ook kon gebruiken, mevrouw B. W. onmiddellijk te woning te laten verlaten en er niet opnieuw te zullen intrekken en daarmee het rustige bezit en genot van de appellante te herstellen.

Verder verwijst de appellante naar het tergend en grof beledigend gedrag van de geïntimeerde en de zogenaamde smaadbrieven. De geïntimeerde stuurde deze brieven aan haar, haar familie en haar werkgever (stuk 7 appellante). Aan deze laatste richtte hij zelfs een heel dossier (stuk 18 appellante). Dit was te situeren in de periode april t.e.m. juli 2017. De appellante diende zich naar eigen zeggen hiervoor onder meer te verantwoorden ten aanzien van haar werkgever. Er mag aangenomen worden dat deze handelingswijze de verstandhouding tussen partijen geenszins goed zal gedaan hebben.

De geïntimeerde zelf behoudt hierover echter volkomen het stilzwijgen.

13. Volgens de appellante leefden partijen sinds januari 2017 feitelijk gescheiden van elkaar en is deze feitelijke scheiding dus te wijten aan het gedrag van de geïntimeerde dat een zware fout uitmaakt.

De geïntimeerde daarentegen houdt vol dat er geen sprake was van een onherstelbare ontwrichting van het huwelijk sinds december 2016. Volgens hem onderhielden partijen tot maart 2022 nog regelmatig contact via ‘Whatsapp’, gingen zij nog regelmatig op reis en ging hij de appellante regelmatig bezoeken in De appellante nuanceert de contacten en

bezoeken evenwel (volgens haar was dit opgedrongen door de geïntimeerde, maar niet haar wens) en zij betwist ook dat zij eind 2018 nog samen naar Bangkok op reis planden te gaan.

Uit de voorhanden zijnde gegevens weerhoudt het hof dat de situatie van partijen tijdens het samenleven enigszins bijzonder was. Partijen woonden sinds augustus 2010 in Oostenrijk, maar ingevolge de tewerkstelling van de appellante bij ... (sinds 1 juli 2012; stuk 12 appellante) verbleef zij echter ook in ... (Frankrijk). Volgens de appellante was dit sinds 1 september 2013 (stuk 2 appellante). De geïntimeerde stelt dan weer dat zij omwille van professionele redenen feitelijk gescheiden leefden sinds 2012.

Hoewel partijen dus ook voordien reeds vaak ‘feitelijk’ apart verbleven (ingevolge de tewerkstelling van de appellante), dient naar het oordeel van het hof uit alle voorhanden zijnde gegevens besloten te worden dat er zich sinds januari 2017 een breuk tussen partijen of ‘feitelijke scheiding’ voordeed ingevolge de handelingen van de geïntimeerde.

Dat de partijen zich vanaf midden 2017 verzoenden en zij vanaf augustus 2017 hun relatie ‘stap voor stap opnieuw hebben opgebouwd’, zoals door de geïntimeerde wordt voorgehouden, blijkt naar het oordeel van het hof daarbij niet.

Immers:

- op 2 januari 2017 gaf de geïntimeerde opdracht aan notaris ... om een akte echtscheiding onderlinge toestemming voor te bereiden (stuk 19 appellante); op 21 februari 2017 werd ook gemaild tussen notarissen, waaruit duidelijk een breuk blijkt tussen partijen en de geïntimeerde aanstuurde op de echtscheiding (stuk 43 appellante);
- partijen voerden in Oostenrijk een echtscheidingsprocedure voor het Bezirksgericht Klagenfurt, waar er klaarblijkelijk een zitting doorging op 19 mei 2017, 14 juli 2017 en 9 oktober 2017 (stuk 10 appellante: protocol van de zitting van 14 juli 2017; stuk 21 appellante: protocol van de zitting van 19 mei 2017 en 9 oktober 2017);
- blijktens haar uittreksel uit het rijksregister en attest van hoofdverblijfplaats staat de appellante sinds 30 oktober 2017 ingeschreven te Frankrijk (blijkens haar stuk 5 met als diplomatieke post Parijs en als verblijfplaats ...; blijkens haar stuk 34 ingeschreven in de consulaire registers van Frankrijk);
- de geïntimeerde houdt zelf voor dat de appellante al sinds 2016 niet meer bijdraagt in de kosten voor de woning te Oostenrijk en de wagen, volgens hem onverdeelde goederen, en hij dus al jaren alleen instaat voor deze kosten;
- volgens de appellante hadden partijen sinds 2 januari 2017 geen gezamenlijke rekeningen meer en droeg ieder zijn eigen kosten; de gezamenlijke rekening van partijen bij Raiffeisenbank Velden am Wörthersee werd afgesloten en het openstaande saldo van 1.691,64 euro werd op 2 januari 2017 integraal overgedragen op een eigen rekening van de geïntimeerde; diezelfde dag zegde de appellante ook de rekeningen op haar eigen naam op (stuk 11 appellante);

- zij stelt sindsdien enkel nog rekeningen te hebben in Frankrijk;
- bij mailbericht van 18 februari 2018 (stuk 4 appellante) liet de geïntimeerde weten dat partijen in het kader van de echtscheidingsprocedure niet aanwezig zouden zijn op een zitting van 2 maart 2018 van de rechtbank (in Oostenrijk) en zij in plaats daarvan in België zouden trachten een overeenkomst te sluiten;
- in 2020 werd in België een ontwerp van overeenkomst inzake echtscheiding door onderlinge toestemming opgemaakt door notaris ... en notaris ... (stuk 6 appellante).

Verder leggen beide partijen een uitprint voor van communicatie tussen hen: de appellante voor de periode van 11 maart 2020 t.e.m. 24 april 2021 (stuk 9 appellante) en de geïntimeerde voor de periode van 4 augustus 2019 t.e.m. 24 maart 2021 (stuk 6 geïntimeerde). Eén en ander toont naar het oordeel van het hof enkel aan dat er nog communicatie was tussen de partijen, zij het eerder oppervlakkig en voornamelijk op aansturen van de geïntimeerde die toenadering bleef zoeken. Dit volstaat echter geenszins om te besluiten dat er sprake was van een verzoening, wel integendeel.

Een aantal foto's van appellante (stukken 7 en 8 geïntimeerde) en een overzicht van gesprekken (stuk 3 geïntimeerde) volstaan in dit verband evenmin.

14. Het hof beschouwt de hoger uiteengezette omstandigheden wel degelijk als een zware fout in de zin van artikel 301, § 2, tweede lid oud BW waardoor de voortzetting of de hervatting van de samenleving onmogelijk werd.

De appellante slaagt aldus in haar hoger beroep wat betreft de ongegrondheid van de persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding.

15. Het incidenteel beroep had betrekking op de hoegrootheid van de persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding en wordt, nu het hoofdberoep van de appellante slaagt, door het hof als ongegrond afgewezen.

E. DE GERECHTSKOSTEN

16. In het beroepen vonnis werd bepaald dat er tussen partijen geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd is. De partijen werden ieder veroordeeld in de helft van de gerechtskosten, zoals vereffend.

De appellante vordert voor het hof de verwijzing van de geïntimeerde in de kosten van het geding, zoals begroot.

Artikel 1258 Ger.W. is een *lex specialis* in verhouding tot het gemeenrechtelijke artikel 1017 Ger.W. In toepassing van art. 1258, tweede Ger.W. draagt elke partij de eigen kosten ingeval

de echtscheiding wordt uitgesproken op grond van artikel 229, § 1 (of § 3) BW, behoudens andersluidende overeenkomst. De rechter kan er evenwel ook anders over beslissen, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak.

In eerste aanleg achtte de familierechtbank het passend dat er geen rechtsplegingsvergoeding verschuldigd was en dat elke partij werd verwezen in de helft van de overige kosten van de procedure, zoals vereffend.

Wat betreft de kosten in eerste aanleg ziet het hof, rekening houdende met alle omstandigheden van deze zaak – waarbij niet in het minst de afwijzing van de persoonlijke onderhoudsvordering van de geïntimeerde als ongegrond – geen redenen om te tornen aan de beslissing dienaangaande van de familierechtbank waarmee de appellante het trouwens in ondergeschikte orde eens is.

17. Gelet op de gegrondheid van het hoofdberoep van de appellante en de ongegrondheid van het incidenteel beroep van de geïntimeerde, verwijst het hof de geïntimeerde als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten van hoger beroep, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding.

Behoudens wanneer een procedureakkoord omtrent de omvang van de rechtsplegingsvergoeding dan wel een grond of een verzoek tot afwijking van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding voorligt, dient de rechter (hier: het hof) ambtshalve het met toepassing van de bepalingen van het Tarief Rechtsplegingsvergoeding correcte basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding te bepalen. De rechter die zodoende met toepassing van de bepalingen van het Tarief Rechtsplegingsvergoeding het correcte basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding bepaalt, miskent niet het algemeen rechtsbeginsel houdende de autonomie van de procespartijen in het civiele geding (Cass. 13 januari 2023, nr. C.22.0158.N).

In deze gaat het om een in geld waardeerbare onderhoudsvordering ten bedrage van 1.500,00 euro x 12 = 18.000,00 euro. Zodoende bedraagt de correcte basisrechtsplegingsvergoeding 1.650,00 euro.

18. Het hof wijst de andersluidende conclusies van de hand als overbodig of ter zake niet dienstig of ontoereikend.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF, rechtdoende op tegenspraak,

gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken;

verklaart het hoofdberoep van de appellante ontvankelijk en als volgt gegrond;

verklaart het incidenteel beroep van de geïntimeerde ontvankelijk, maar wijst het af als ongegrond;

doet, binnen de perken van de hoger beroepen, het beroepen vonnis teniet behoudens wat betreft de beslissing inzake de gerechtskosten;

opnieuw rechtdoende,

wijst de vordering van de geïntimeerde tot het bekomen van een persoonlijke onderhoudsuitkering na echtscheiding, alhoewel ontvankelijk, af als ongegrond;

verstaat dat onderhavig arrest geldt als titel tot terugvordering van de eventueel door de appellante aan de geïntimeerde onverschuldigd betaalde persoonlijke onderhoudsuitkeringen na echtscheiding;

veroordeelt de geïntimeerde tot de betaling van de kosten van het rolrecht hoger beroep, vereffend op 400,00 euro;

zegt voor recht dat de kosten van de bijdrage tot oprichting van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, zijnde 24,00 euro (door de appellante reeds betaald), ten laste vallen van de geïntimeerde;

veroordeelt de geïntimeerde aldus tot de betaling aan de appellante van de kosten van de bijdrage tot oprichting van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, zijnde 24,00 euro;

veroordeelt de geïntimeerde tot de betaling aan de appellante van een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep van 1.650,00 euro;

zegt voor recht dat artikel 1024 Ger.W. onverminderd geldt.

Aldus gewezen en uitgesproken in buitengewone openbare terechtzitting van het hof van beroep te Gent, **ELFDE TER KAMER**, zetelend als familiekamer, van **27 december 2024**.

Aanwezig:

... , kamervoorzitter

... , griffier

...

...